

[Frode Jakobsen.]

man ville kunne — men det vil ikke være en løsning. Guerillakrigen vil komme igen, og den vil også få hjælp udefra før eller senere, indtil alle fremmede og de, der er indsat af fremmede, er ude af billedet.

Jeg forlanger ikke, at regeringen skal dele dette syn, endnu mindre, at den skal give udtryk for det. Konservative partier, selv om de af mærkelige grunde i den særlige danske sprogbrug kaldes venstre, har altid haft en tilbøjelighed til at dele den amerikanske opfattelse, at befrielseskrige, i hvert fald når det drejer sig om ikke-hvide, er en ondsindet kommunistisk opfindelse. Derimod vil jeg gerne give udtryk for det håb, at regeringen ikke i sin velbegrundede velkomst til det, der kaldes bombestoppet, som hverken er betingelsesløst, permanent eller fuldstændigt, ja, knap nok kan kaldes et bombestop, glider fra det standpunkt, som blev udtrykt af regeringen den 6. februar. Den ængstelse måtte opstå, da den konservative ordfører talte. Han sagde, at det øjeblik er nu kommet, som FNs generalsekretær har stillet så store forventninger til, og tiden er nu inde til at vende sig til de 2 næste af U Thants 3 punkter.

Det kan vanskeligt tydes på anden måde, end at i hvert fald nogle af dem, regeringen bygger sin politik på, har slået sig tilfreds med det bombestop, som er sket, og at man altså er parat til at droppe det krav, som den forrige regering har hævdet, og som den nuværende regering har gentaget: at det drejer sig om et fuldstændigt, betingelsesløst bombestop.

Det er også vigtigt, at regeringen i den forbindelse gør det klart, at det, som USA nu har forkyndt, er langt fra at være det, som vi har betegnet som forudsætningen for fred.

Alligevel mener jeg, at denne krig er så forfærdelig, også som en trussel om noget endnu forfærdeligere, at jeg håber på, at dette lille bitte skridt, for mere er det jo ikke, må lede til et skridt også fra den anden side, at det må blive vel modtaget også i Hanoi. Derimod vil jeg aldrig deltage i påstanden om, at hvis Hanoi nu ikke standser krigen, ja, så har vi endelig fået beviset for, at krigen er Hanois skyld. Jeg vil gerne være med til at udtrykke et

håb over for Hanoi, ja, til at tilskynde Hanoi, men det er ikke os, der skal tage stilling til, hvor meget et folk skal give afkald på af sin selvstændighed, sin frihed, sin enhed for at skabe fred for sig selv og andre. Det må man overlade til de folk selv, som skal bære ofrene, enten de så vælger de blodige ofre, som krigen betyder, eller den bitre resignation med hensyn til frihed og selvstændighed for deres landsmænd. Vi kan håbe på forhandlinger fra Hanois side, omend håbet er spinkelt. Men vi kan ikke håbe på det, fordi vi synes, det er et retfærdighedskrav til Hanoi, kun fordi det ser ud til at være den eneste vej i dag til fred.

Svend Haugaard: Der er mange af ordførerne her i dag, der har peget på det lykkelige forhold, at de før så frontstillede magter i øst og vest viser en bedre forståelse, og jeg er enig i at lægge vægt herpå.

Enkelte andre såsom hr. Poul Schlüter er kommet med en ret provokerende NATO-bekendelse med hib til andre synspunkter. Det kunne være fristende at indgå i en debat herom, men jeg skal undlade det, fordi jeg har andet og mere positivt at bruge min taletid til. Jeg vil dog lige konstatere, at vi er nogle stykker, der ikke støtter den givne bekendelse.

Udenrigsministeren sagde, at tiden arbejdede for afspænding. Det er selvfølgelig rigtigt, og den konklusion mener jeg også man kan drage af den redegørelse, vi fik fra udenrigsministeren, og som jeg siger tak for. Men jeg vil gerne understrege, at vi ikke skal nøjes med at lade tiden arbejde, vi skulle gerne arbejde med. Jeg mener, at vi er lidt for afventende; vi ligesom venter på, at tingene sker af sig selv. Jeg erkender, at både den tidligere og den nuværende regering virkelig vil gøre noget. Men på den anden side synes jeg, at det ofte bliver til mere ord end egentlig aktiv handling — og man kan blive så forfærdelig træt af ord, hvis der ikke følger handling bagefter.

I åbningsdebatten gik regeringen stærkt ind for at virke for afspænding, og vi har hørt det fulgt op her i dag. Jeg giver altså min tilslutning dertil, men vil gerne spørge videre: hvad gør man egentlig for det? Hvad gør man for at forberede jordbunden for den sikkerhedskonference, man har sagt man